

Pestszentimrei

Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XVII. évfolyam 6. szám (136.) - 2020. október

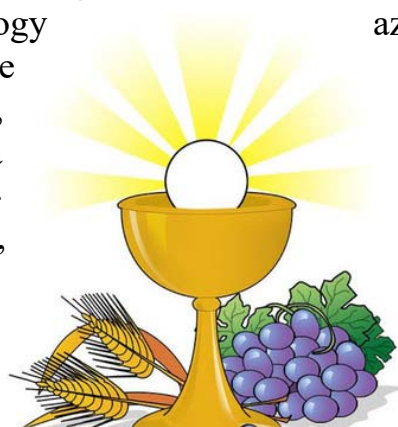
Elsőáldozás

Az izgalomra, a várakozásra mindig emlékezni fogunk, akkor is, amikor a társaink, az események emléke már rég elhalványult bennünk. Az az izgalom az elsőáldozás reggelén semmi máshoz nem fogható. A kétségek, hogy sikerülni fog-e minden, nem felejtünk-e el valamit. A várakozás, hogy milyen lesz, amikor végre megtörténik. A büszkeség, hogy ettől kezdve a felnőttek sorában lépdelhettünk. A szorongás attól, ami ezzel együtt jár, hiszen ráébredtünk arra, hogy tetteinkről ettől kezdve sokkal komolyabban kell számot adnunk, mint korábban. A felelősség súlya, ami nyomni kezdi a vállunkat. Azon a reggelen a felnőttkor kopogtatott a gyerekszobánk ajtaján, bár még nem tudtuk, hogy egy hosszú, életünk végéig tartó úton indultunk el, mely az érett, megküzdött, felnőtt hit felé vezet bennünket úgy, hogy ott kell őriznünk magunkban az istengyermekség minden kincsét.

Ma tíz kicsi testvérünk ébredt ezzel

az izgalommal, ma ők indulnak útnak. Nem pontosan erre készültek: amikor megkezdték a felkészülést, arra számítottak, hogy egy hatalmas stadionban, sok-sok századmagukkal együtt, kamerák kereszttüzeiben vesznek majd részt a szentmisén, és az elsőáldozásuk az Eukarisztikus Kongresszus egyik eseménye lesz. Aztán a járvány elsöpört mindent, maradt a jól ismert közösség, maradt a megszokott templom, és maradt a lényeg: Krisztus, aki saját testét adja számukra eledelül.

Az elsőáldozás a felnőttek számára mindig számvetés: látjuk a csillogó gyerekszemeket, látjuk a hatalmas várakozást, az éhséget bennük – vajon mi mennyit őriztünk meg ebből? Életünk sok száz szentáldozását még mindig megelőzi ez a semmihez nem hasonlítható izgalom? Mit teszünk azért, hogy az Oltáriszentség felé lépdelő utunk ne váljon könnyen letudható, feledhető rutinná? Tanuljunk az elsőáldozó gyerekektől, mert ők a mennyek országa.

Mazgon Gábor atya

Nehéz öt írott szavakra átfordítani. Eddigi találkozásainkkor a társaságban alig mozdult, inkább hallgatott. Az interjút is azzal kezdi, hogy ő híresen nem-válaszolós. Mégis azonnal belelendül, minden sejtjével beszél, kirobban belőle a mondanivaló. „Harcosan keresem a pontos fogalmazást” – mondja. Kanyarokkal és fordulatokkal teleszórt út áll mögötte, magyar is meg osztrák is, előbb lett fizikatanár, minthogy rátalált a papi hivatás. Tanult Rómában, tanított az esztergomi szemináriumban, három évet töltött egy dél-budai plébánián. Életének meghatározó pontja a bicikliszerelés, a foci és a teológia. Doktori disszertációját egy nemrég elhunyt német filozófusról, Ferdinand Ulrichról írja. Mazgon Gábor atya július óta szolgál nálunk.

ÖHL: Kedves Gábor atya, magyar is vagy, de az édesanyád után osztrák is, hogy birkóztál meg a kettős identitással?

Mazgon Gábor atya: A kettős identitás szót kerülném, bár abban van valami, hogy magyarnak nem vagyok elég magyar, osztráknak nem vagyok elég osztrák. Viszont van osztrák útlevelém! Az mindig is előny volt, hogy beszélek németül, a teológiai tanulmányaim alatt is nagy könnyebbség volt. Azt mondják, a kétnyelvű gyerekek nyelvi képességei többszöröződnek. Így aztán nem is voltam hajlandó sok energiát fektetni a nyelvtanulásba.

ÖHL: Római tanulmányaid alatt azért megtanultál olaszul.

MG: Hát rendesen azért nem. Otthon, a Pápai Magyar Intézetben magyarul beszélünk, a könyvtárban németül

olvastam, legtöbbször a vizsga nyelvét is meg lehetett választani.

ÖHL: Milyen emlékeid vannak Rómáról?

MG: Nem vagyok jó turista, az örök város sem hagyott túl mély nyomokat bennem. A legtöbb időt a könyvtárban töltöttem. Rómában egyszerűen nincs olyan, hogy egy könyv ne lenne meg valamelyik könyvtárban. De Rómához kötődik az, hogy a rátaláltam a Sant'Egidio közösségre a Santa Maria in Trastevere templomban. Az énekük hasonló világ volt, mint a taizé-i, de „egészen” katolikus.

ÖHL: Azt olvastam az életrajzodban, hogy három évig tanítottál a gödöllői premontrei gimnáziumban, onnan jelentkezted a szemináriumba. Miért lettél világi pap és nem inkább szerzetes?

MG: Nem tudom. A választás nem a világi papság és a szerzetesség között volt. Gondoltam szerzetességre, de az azt jelenti, hogy mondjuk konkrétan bencés vagy, vagy jezsuita - egy konkrét rend tagja, és olyan konkrét rend nem volt, amibe beléptem volna. Aztán később megértettem, hogy a papi és a szerzetesi életút kiindulópontja egészen más. A papi, vagyis az apostoli küldetés valóban egy kívülről érkező hívással kezdődik, az Úr szavával: Te kövess engem! A szerzetest egy belső hang „dobja ki” a pusztába.

ÖHL: Azért kérdeztem, mert épp néhány hete jött a hír, hogy 22 évi szolgálat után elhagyja a papságot egy atya, mert nem szeretne egyedül megöregedni. A világi papokat ma talán jobban fenyegeti a magány, mint korábban bármikor.

MG: A mai ember egyik legnagyobb hiányossága a történelem iránti érzéketlenség. Régen is nehéz, ha tetszik nyomorúságos volt Krisztust Jeruzsálem felé követni. Olvassuk el, hogy vallott erről az apostoli létmódról Pál. A próféták sorsa volt az övé, akiket azok dobnak veremre, akikhez a küldetése szól.

ÖHL: Mégis régen egy pap megbecsült tagja volt a közösségnek, abban élt, támogatást kapott tőle mentálisan is.

MG: Megszűnt a papi szerep védettsége, ez igaz. De melyik szerep védettsége nem szűnt meg? Az apai szerepben is alapvető bizonytalanságot látok mindenütt. Hogyan kell ma a fiaink előtt tekintélynek, auctoritas-nak lenni? Már az anyaságba is nehezen nőnek bele a lányaink. Bizonyos dolgokban nagyobb edzettség kell ma, igen. Dolgozni önmagunkon, a helyünkön lenni minden értelemben. Kell egy

autentikus jelenlét. Aztán a pap feladata sokszorosan is az, hogy igaz módon beszéljen.

ÖHL: Szeretsz prédikálni?

MG: Hát azt azért nem mondanám, de megtaláltam magam benne. Sok jel mutat arra, hogy a magyar embernek nehezebbre esik a közszereplés, ez alól én sem vagyok kivétel. Az esztergomi szemináriumban nyolc évig tanítottam homiletikát, „egyházi szónoklattan”, és ez nekem is nyolc év tanulás volt. Fel kell ismerni, hogy mi az, ami tényleg inspirálja a hallgatóságot, látni a szemekből, hogy mi érinti meg őket. Fel kell venni egymás ritmusát, hisz a prédikáció egy mélyebb dialógus. A hallgatóság is meg kell szokja, hogy „itt történni fog valami”. De persze a beszédnek van egy produkció jellege is. Mozgósítani kell! Ehhez pedig meg kell törni a klisék és sémák hatalmát. Nagy háborúban vagyok a sémákkal, mert észrevétlenül átírják bennünk az evangéliumot.

ÖHL: Nem átlagos a műveltséged, honnan szerezted?

MG: A családból, pannonhalmi gimnazista éveimből, más papoktól. De hozzájuk képest én csak félművelt vagyok. Engem a szilánkok és a morzsák érdekelnek, nem az információ mozgat, ami nekem igazán fontos: érzékenység és intuíció.

ÖHL: A kései Kádár-korszakban nőttél fel, érezted azt a megbélyegzettséget, amivel a politika igyekezett ostobának és elmaradottnak feltüntetni a vallásos embereket?

MG: Először a gyermeklét védett meg ettől, a család, aztán Pannonhalma, a Regnum. Egyébiránt amikor elkezdtem az ELTE-re járni, ott akkor szűnt meg a

KISZ, szóval ott sem volt már nyomás. Az is csak egy Isten nélküli világ volt és a mostani is az. Aki ma élni akarja a hitet, egy olyan Istent keres, aki nincs jelen, legalábbis a kor ezt nyomja ránk. A kérdés pedig inkább az, hogy lehet-e egy Isten nélküli jelenben imádkozni.

ÖHL: Egyházi pályafutásod során tanítottál kispapokat, szolgáltál plébániákon is. Melyik munka állt közelebb hozzád?

MG: Kell egy fél év egy új helyen, mire otthon érzem magam, és körülbelül a negyedik év az, mikorra kialakul egy jó értelemben vett rutin, amikor már tudom, mit kell csinálnom. Ilyen eddig egyszer adatott meg az életemben, az esztergomi spirituálisságom alatt. De ez nem jelenti azt, hogy ezt szerettem a legjobban, csak ott már megvolt az összhang a seminaristákkal.

ÖHL: És fordítva? Ha lehetne, mit nem végeznél a feladataid közül?

MG: Amikor a Baross Gábor-telepi plébániára kerültem, három szakmát kellett a nulláról megtanulnom. Az első az ovis hittan. Igazából nem ovis, mert iskolában tartottam hittanórákat, de amikor egy hetedikes még mindig nem tudja a Miatyánkot? Feladtam, úgy éreztem, ezt talán jobb lenne, ha nem nekem kellene csinálni. A másik az adminisztráció, az irodista munkája, a bürokratikus dolgok. A harmadik az intézményvezetés: indítványozni, pályázni, felügyelni. Voltak önkéntes segítők, de ők önkéntesek voltak. Meg aztán: én voltam az intézményvezető, pont én, aki legkevésbé ismerem a helyi viszonyokat, a közösség történetét, hadd ne soroljam.

ÖHL: Sok szó esik manapság a fogyasztói vallásosságról, érezted már

ezt, hogy úgy tekintenek rád, mint egy szolgáltatóra?

MG: Ezt így sosem éreztem, de a fogyasztói mentalitás nagyon meghatározza korunk egyházát, sokkal jobban, mint ahogy annak tudatában vagyunk. Nem is a fogyasztás a jó szó rá. Gerhard Schulze szavával „élménytársadalomban” élünk. Végül is az élmény az, amiért fizetünk, amit fogyasztani akarunk. Nem értékek mentén szerveződik a mai társadalom, hanem élmények mentén. Aztán amikor belépünk egy templomba és ott azt latolgatjuk, hogy vajon ide fogunk-e ezentúl járni – na hát ez is vallási-élmény-vadászat.

ÖHL: Milyenek látod a hívek istenképét? Az idősek, akik még a zsinat előtt nőttek bele az egyházba, egy büntető Istennel találkoztak, a zsinat utáni generációt meg talán azt fenyegeti, hogy a végtelenül és feltétel nélkül szerető Isten mellé nem mindig teszik oda a neki való engedelmséget.

MG: Igen, az istenképről ma elég sokat beszélünk. Egy Frielingsdorf nevű jezsuita hozta be a köztudatba a „démonikus istenképek” témáját. Ám ő módszere szerint nem az istenképeket vizsgálja – hisz azok nem tudatos tartalmak – hanem a konkrét ember sajátos vallási szóhasználatát. Azokat a kulcsszavait keresi, amiben lelepleződik egy démonikus istenképünk. Az igazi kérdés pedig az, hogy ezek a nemtudatos tartalmak hogyan akadályozzák az imádságot. Márpedig szerintem ez ma a legnagyobb gondunk: még nem tanultunk meg imádkozni.

ÖHL: Isten hozott nálunk, Gábor atya, és várjuk, hogy imádkozni taníts bennünket.

Bibliaestek

A házas hittan helyét idén a szentírásmagyarázat veszi át. Minden hónap második péntekén a zsolozsma elmondása után Gábor atya magyarázza a Biblia egy-egy részét, amit beszélgetés követ. Az első alkalommal Máté evangéliumának 11. fejezetéről volt szó, s bár maroknyian tudták csak meghallgatni, mégis jó beszélgetés kerekedett belőle az indulatainkról, a haragunkról. Ehhez kapcsolódik Bellon Gellért imája is:

A hét főbűn leküzdéséért – A harag

A tevékenység erejét
és az akarat törekvését adtad belénk,
hogy magunk alakítsuk a világot
és hogy alakítsunk a világon.
Erővel – de nem erőszakkal,
tettekkel – de nem kényszerítésekkel,
lelkességgel – de nem tűzokádó
szenvédéllyel és keserőséggel.
Szabadíts meg a saját tehetetlenségünkön érzett bűnünktől,
a mások mozdíthatatlanságán ébredt
indulatainktól,
a körülmények kiváltotta
elkeseredésünktől,
a törő-zúzó szenvedélyességünktől.
Az alkutlanságot eszményeinkben
mutassuk,
az emberekkel válasszuk az alkudozás
– a párbeszéd – útját

Hitoktatás és katekézis Pestszentimre híveinek

Az új tanév indulásával együtt sok mindent terveztünk, amit a járvány megakadályozott, így le kellett mondani az Agóráról, egy a jövőről szóló, együttgondolkodós fórumról, melynek előkészítését a kibővített képviselőtestület már nyáron elkezdte. Sokáig az is kétséges volt, hogy hogyan indulhat a hitoktatás, de végül a felnőtteknek szóló előadások is elkezdődhetnek október 5-én, hétfőn. Az alábbi sorokban Miklós atya foglalja össze a tudnivalókat:

Gyermekek:

Ma Magyarországon a szülők dönthetnek arról, hogy az állami óvodákban és az általános iskolákban heti egy órában gyermekük katolikus hitoktatásban részesüljön-e. Főegyház-megyénkben Hitoktatási felügyelőség működik, amely segíti és koordinálja a hitoktatókat. Őket az állam fizeti óradíj, vagy státusz-rendszer szerint.

A vallásszabadságra vonatkozó törvény alapján a katolikus egyház fenntarthat óvodákat és iskolákat. Esperesi kerületünkben a Főplébánia területén működik a Liliomkert óvoda és a Szent Lőrinc általános iskola. Ezen intézményekben heti 2 óra a hitoktatás, és tudatos katolikus nevelést igyekeznek biztosítani a liturgiába való bekapcsolódás révén is. Más felekezetek is fenntartanak iskolát. Ezek esetében is heti 2 óra a hitoktatás. A felekezeti identitást tisztelni kell. A katolikus gyerekeknek katolikus hittan jár. Az iskola lelkiisége felekezetfüggő. Plébániánk esetében ezt a lehetőséget a Szenczi általános iskola jelenti a református testvérek fenntartásában. A

középiskolásoknál az állami iskolákban általában nincs szervezett hitoktatás. Aki ide iratkozik, automatikusan nem kerül kapcsolatba a hit forrásaival. Ezt a szülőknek külön kell szervezni. Középiskolásaink közül sokan választják Pest és Buda katolikus oktatási intézményeit, akkor is, ha ez jelentős utazással jár. Itt ugyanazok az elvek érvényesek, mint az általános iskolákban.

Szigorú szabály, hogy a szentségi felkészítést legalább egy év időtartamban a lakóhely szerint illetékes plébániának kell végeznie. Ez esetünkben a harmadikos gyermekek elsőáldozási oktatását jelenti heti rendszerességgel a plébánián. A bérnálási felkészítést is a plébániák szervezik. Amennyiben a felkészülésben a katolikus iskola segíteni tud, akkor ajánlott az együttműködés. A plébániák feladata, hogy a fiataloknak és a felnőtteknek korosztályonként biztosítsa a hitben való tájékozódást. Fontos a hitismeret közlése mellett a résztvevők lehetőséget kapjanak a közösségi élet megismerésére és bekapcsolódásra. A Főegyházmegye figyelemmel kíséri a helyi kezdeményezéseket és ha kívánatos, segít.

Helyzet Pestszentimrén:

- Az ovis és általános iskolások helyzete: lásd fent

- A közösségi élet szempontjából a közel 50 gyereket érintő Szentjános-bogár mozgalom jelentős. Találkozásaik péntek esténként folyamatosak. Az öt csoportnak már hál'Istennek tudunk helyet biztosítani.

- Idén is indul elsőáldozói felkészítés a harmadikosoknak. Az eseményre 2021. szeptember 4-én, vasárnap kerül majd

szor Eucharisztikus kongresszus keretében.

- Ifjúsági hittan indul 16 évtől felfelé heti rendszerességgel. Ennek keretében bérnálási felkészülés is lehetséges.

Felnőttek:

- Bérnálási kurzus kéthetente felnőtteknek indul (érdeklődők is csatlakozhatnak) - Miklós atya

- Szentírás magyarázat hétfő esténként - Gábor atya

- A kedd délelőtti baba-mama klub keretében célzott beszélgetések a hitről - atyák

- Havi nyugdíjas-klub találkozásain célzott beszélgetések a hitről - Miklós atya

- Adventi lelki nap felnőtteknek szombat délelőtt. (Asszonykör és meghívott előadó)

Mindegyik program Rád/Önre vonatkozik, de kötelesség, hogy ismerőseidet is bevond. Az együttlétek ingyenesek. Lelkiismereti kérdés, hogy az egyházi hozzájárulást mindenki fizeti-e. Az agapékon számítunk a résztvevők sütemény, ital, gyümölcs stb., adományára. A plébánia karitás és liturgikus szolgálata fontos. A hit gyakorlása nemcsak fogyasztás, hanem szolgálat is. Családok miséje vasárnaponként 10.00 órakor kezdődik. (Miklós atya)

Szent József Műhelye

Szentírás vasárnapján talált gazdára a legújabb bölcső, melyet a Salga család újszülött kislányának készített a műhely. Öt éve már, hogy az első gyermeküket váró családokat megajándékozzák egy-egy gyönyörű bölcsővel, ami nem csak attól különleges, hogy valóban mives mestermunka, de körbe-körbe Isten igéje

díszíti. A „műhely” igazából csak néhány elkötelezett és fáradhatatlan ember, ha valaki kedvet érez a fűráshoz-faragáshoz, csatlakozzon hozzájuk bátran!

Régi-új munkacsoportok

Kedves Testvérek! Tájékoztatni szeretnék benneteket arról, hogy a nyári szünetben az alakulóban lévő Média munkacsoport és már évek óta működő Karitás munkacsoport is tartott egy-egy agapével egybekötött találkozót.

Kezdem az előbbivel. Miklós atya kérésére, szerveztünk egy olyan összejövetelet, melyen a pandémia alatt szolgáló tévés, videós, szám'gépes, hangosító kollégáknak meg tudta köszönni a fáradozásukat, mellyel lehetővé tették, hogy a pestszentimrei hívek, ha virtuálisan is, de a saját tempomukból nézhették hetente a vasárnapi szentmiséket. Hozzájuk csatlakozott néhány olyan testvérünk, aki már régebben foglalkozik plébániánk kiadványainak szerkesztésével, írásával, és kántorunk, Johanna, aki civilben informatikus is, és elvállalta, hogy életet lehel az épp csak vegetáló honlapunkba. Miklós és Gábor atyákkal együtt 18-an voltunk.

Mondhatom, nagyon jó hangulatban telt az este, aktívak voltak a meghívottak, sokat viccelődtünk, nevettünk, s még a szakadó eső sem vette el a kedvünk, s az sem, hogy kénytelenek voltunk tizenkét négyzetméteren összekuporodni, hogy mindenki száraz maradjon. Sok minden szóba került, hogy mit és hogyan tovább. Lelkes volt mindenki, többeknek voltak nagyon jó ötletei, hozzászólásai, álmodtunk nagyokat, aztán megnéztük, mennyit lehet ebből reálisan megvalósítani. Miklós atya úgy tíz óra

tájban búcsúzott el, sokadszor is megköszönve a szolgáltatásokat és kifejezve bizalmát a média munkacsoport jövőbeni helytállásáról. Az áldás után a hivatalos beszélgetés véget ért, de az ötletelés még nem, s megállapíthattuk, hogy mindenképp hasznos volt a találkozó, s folytatni kell a Média munkacsoport munkáját. Itt hívom fel a figyelmeteket, hogy ez a szolgálat is nyitott, ha van talentumotok és s kedvet éreztek ez irányú tevékenységben szolgálni, kérek jelentkezettek, s a következő alkalommal szívesen látunk bárkit a csoportban.

S volt a Karitás munkacsoportnak is egy összejövetele, melyet most már hagyományosan valamelyik nyári hónapban egy közös vacsorával egybekötve szoktunk megtartani. Idén ez augusztus 14-én az új közösségi házban lett megtartva. Az agapéra 32 fő jött el, s szintén köztünk volt Miklós és Gábor atya is. Boda Évike egy nagyon finom vadpörkölttel lepte meg csapatot. A vacsora elfogyasztása után aztán egy komolyabb beszélgetés következett. Körbe kellett járni a hogyan tovább témát, mert sokaknak hiányzott, hogy idén a járvány okozta korlátozások miatt csak egyszer volt ebédosztás a rászorulóknak. Februártól már nem tartottuk meg ezt a nemes szolgálatot. Persze a munkacsoport nem volt tétlen, mert a kis mag azért dolgozott. Több minden is történt időközben, szárazélelmiszer beszerzések, illetve azoknak a szétosztása, a begyűjtött használtruhák olyan alapítványoknak való elküldése, melyek szívesen fogadták stb. Miklós atya azt vetette fel, hogy meg kell keresnünk – akár közösségen belül, akár azon kívül – a

rászorulókat. Ha lehet inkább a helyieket segítsük, akik itt laknak Pestszentimrén, s nekik biztosítsunk havi egy alkalommal, mondjuk a megszokott hónapok utolsó szombatján egy-egy tál meleg ételt. A tagság nagyon jól fogadta az ötletet, s hála a jó Istennek, volt is eredménye, mert nagyon megmozgatta az ott lévőket, szinte túl aktív volt a társaság, s ütköztek az érvek és ellenérvek egyaránt. Szinte mindenki hozzászólt a felvetéshez, alig tudtuk befejezni a beszélgetést. Abban nem volt semmilyen vita, hogy folytassuk ezt a felemelő szolgálatot, mert a tagok nagyon is lelkesek, határozottak, s ami a legszebb, továbbra is elkötelezettek a rászorulók felé.

Végül is a nagy többség akaratát, véleményét figyelembe véve abban maradtunk, hogy idén a templomkertben nem fogadunk hajléktalanokat, rászorulókat. Ráadásul mire elkezdenénk a nekik való szolgálatot, lehet addigra ismét bevezetik a korlátozásokat, mert megint növekszik a vírus okozta fertőzés. De másoknak hátha tudunk segíteni.

S itt lenne a feladat a nagy közösségünk számára is. Azt beszéltük meg, hogy hirdessük meg közöttetek, ha valakinek van rászoruló ismerőse, s nagyon fontos!!, aki természetesen el is fogadná azt az egy-két adag egytálételt, s mellé pár szelet süteményt vagy gyümölcsöt, akkor azokat jelezzétek felénk. Az is megoldás lehet, hogy eljöttök a templom

kertbe, s ti magatok vizitek el, vagy eljön maga a rászoruló ezért a szerény ebédért. Természetesen, ha lesz igény rá, és másképp nem lehet megoldani az étel eljuttatását a rászorulókhöz, akkor kiszállítást is megpróbáljuk valamilyen módon megoldani.

Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, Mt 25,35-36

Szeretettel,

Kovács István

Imre bácsi köszöntése

A múlt tanév végén elbúcsúztunk Gálos Imre hitoktatóunktól, aki 30 évig tanított kicsiket és nagyokat, általános iskolásokat és felnőtteket, s most nyugdíjba vonult. Imádkozzunk azért, hogy az általa és a többi hitoktató által elvetett mag jó talajba hulljon, és bőséges termést hozzon! Köszönjük, Imre bácsi, a sok-sok évi szolgálatot!

Szépülünk

A közösségi ház átadásával nem álltak le a munkálatok, a nyáron megújult a kert egy része, a templom és a közösségi ház közti területen már gyönyörű pázsit van, és szeptember 5-én önkéntesek lekes csapata elvégezte a Lurdi kápolna körüli tereprendezést is. A kerítést a fiatalok csiszolták le és festették a nyáron.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia

(1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com).

Felelős kiadó: Blanckenstein Miklós plébános. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter;

Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu